

Ђоко Стојичић

ПОСТОЈИ ТАКВА ДЕВОЈКА

Постоји таква девојка
Коју бих волео целог живота,
Коју бих поздрављао у сваком сусрету
Са „добар дан љубави“
Као да се после немирне ноћи
Вратила из мога сна.

Постоји таква девојка
Којој бих од ветра бранио косу,
Измишљао јој имена каква немају
Ни реке незнатних, далеких земаља,
Коју бих водио у скровите пределе,
Где се врела светлошћу сунца пуне,
И ветрови где с расцвалих крошњи
Прах злата круне.

Постоји таква девојка
Разлог мојих повратака из далека,
Спасоносна лука
Што ме после сваког бродолома чека,
Постоји таква девојка,
Благошћу јача од моје суровости,
Постоји у мојој улици
У јутарњој колони људи
Што журе на посао,
Постоји она као што постоји дан
Као што постоји реч којом се
Казује љубав,
Постоји она, ако не у овом граду
Онда у неком граду, неком селу,
Иза деведесет девете шуме,
Постоји она као што постоји звезда и свануће,
Као што мора да постоји пуж до куће,
Та девојка једном једином речју уме
Да у чврсту веру претвори моје клонуће.

Тражићу је у пољима где столећима ничу жита,
Молићу путнике да поверују у њено постојање,
Звонићу на сва звона,
Урезаћу у сочну кору бора:
Ако постоји мој сан о њој —
Постоји и она.

1972.

ИЗАБИ ИЗ КУЋЕ

Изаћи из куће од миришљаве јеловине,
И поћи у зелени рај шума,
У несањана поља
Поћи у смеру ветра,
Поћи где ти је воља.

На пугу ветар листа изгубљену књигу,
Мртва птица на месечини,
Давна памћења се буде,
То је знак да си
На правом пугу.

Изаћи из куће, кућа је сведок неми
Што ником тајне не говори.
На видику пожар у небо стреми,
Звезда одбегла из звезданог раја
Пружиће ти руку као старом другу.

Неке ноћобдије као деца се јуре
Са својим сенкама,
Поток тече у црвене лугове.
Изаћи из куће нечујним кораком
Остави зле мисли заковане у сандук
Нека га прождрљива вагра отвори.
Вреди бити залутали путник
У овом пределу
Задивљеном твојим доласком.

Изаћи из куће од миришљаве јеловине,
Закорачи у густу ноћ ноћи.
Ма куда да кренеш, као залутали голуб,
Као онемоћали ратни плен
С упаљеном лучом, нема за говор речи
Пред мене ћеш у освит зоре доћи.

27. IV 1972.

ЖИВОТ

По која варница слободе
И вечност морања,
У недоглед зле воде
И по који прамен сања.

Авала, 4. VII 1972.

ЉУБАВ

Има те док волим, док љубим,
Док стрепим хоћеш ли
Меко закорачити у моје ноћи,
Последњу битку ћу да изгубим
У варљивој клопци моје немоћи.

Авала, 4. VII 1972.

ТРЕНУТАК

Сањам, па ме прене тихи жубор трава
И враги ми неке мисли заборава.

Ми смо ту, у сред живота пали

Ко птица у пољу после побеснеле олује,
Ту се из дана у дан наша судба кује
Док се једном не загубимо, у сан неразбудни
заспали.

13. III 1972.